

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 8. prosince 2016 v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Koudelky, Ph.D. a soudců JUDr. Renaty Humpové a Mgr. Daniely Dubné **odvolání státního zástupce** podané v neprospěch obžalované A [REDAKCE] B [REDAKCE], nar. [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Benešově ze dne 10. 10. 2016, č. j. 2 T 59/2016-466 a rozhodl **t a k t o** :

Podle § 258 odst. 1 písm. d, e), 2 tr. řádu se napadený rozsudek **r u š í ve výroku o trestu** a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **znovu rozhoduje** tak, že se

obžalovaná

A [REDAKCE] B [REDAKCE] ,
nar. [REDAKCE]

o d s u z u j e

podle § 206 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody** v trvání **1 (jednoho) roku**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku **se výkon trestu podmíněně odkládá** a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební doba v **trvání 18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 67 odst.1 tr.zákoníku a § 68 tr.zákoníku se ukládá **peněžitý trest v celkové výměře 30 000,-Kč (100 denních sazeb po 300,-Kč)**.

Podle § 69 odst.1 tr.zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody **odnětí svobody** v trvání **3 (tří) měsíců**.

Odůvodnění

Rozsudkem Okresního soudu v Benešově byla obžalovaná uznána vinnou přečinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterých se dopustila jako starostka obce [REDAKCE] v období let 2011 až 2013 způsobem konkretizovaným ve výrokové části napadeného rozsudku. Za to byla odsouzena k trestu odnětí svobody ve výměře 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Poškozená Obec [REDAKCE] byla s uplatněným nárokem na náhradu škody podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Státní zástupce podal proti rozsudku v zákonné lhůtě odvolání v neprospěch obžalované, které směřuje výhradně proti výroku o trestu. Namítá nepřiměřenou mírnost uloženého trestu, kterou spatřuje v tom, že obžalované měl být současně uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání umožňujícího nakládat s finančními prostředky, jakož i peněžitý trest, když byly splněny všechny zákonné podmínky pro jeho uložení. Poukazuje na to, že obžalovaná zneužila svého postavení starostky obce k páčání trestného jednání, toto páčala po dlouhou dobu (v období 4 let) a s rozmyslem, jejím cílem bylo se obohatit na úkor obce, spáchala více trestných činů, způsobila vyšší škody. Dle odvolatele tyto okolnosti zcela přesvědčivě dokumentují z hlediska povahy a závažnosti trestného činu osobu pachatele - obžalované, míru jejího zavinění, pohnutku, záměr nebo cíl (§ 39 odst. 2 trestního zákoníku), zejména ziskuchtivost, okolnost, že trestnou činnost páčala delší dobu (několik let) jako úřední osoba a její morální otrlost. Přitom je zřejmé, že kromě polehčujících okolností, nesporně zhodnocených ve prospěch obžalované, soud nepřihlédl - ač měl - k tomu co i přitěžuje - tedy trestný čin spáchala s rozmyslem po předchozím uvážení, ze ziskuchtivosti, ke spáchání trestného činu zneužila své funkce a v trestné činnosti pokračovala delší dobu [§ 42 písm. a), b), f) a m) trestního zákoníku]. Pohnutkou byla zistnost, přestože v době páčání trestné činnosti měla zajištěn slušný příjem, byla majetná. Ze znění § 39 odst. 7 trestního zákoníku vyplývá obligatorní povinnost soudu uložit některý z trestů postihujících pachatele na majetku, pokud získal či se snažil získat majetkový prospěch. V daném případě je nezpochybnitelné, že obžalovaná se snažila páchanou trestnou činností získat majetkový prospěch a tento i získala. Obžalovaná přitom dle vlastní výpovědi jako uvolněná starostka pobírala kolem 32.000 Kč hrubého, u současného zaměstnavatele dosahuje čistého výdělku přes 27.000 Kč. Přitom je vlastníci velkého domu se zahradou a dalších dvou bytů, které pronajímala. V současné době má pouze jednu vyživovací povinnost. Za daného stavu je uložení majetkové sankce na místě a nelze přistoupit na argumentaci soudu, že v případě uložení peněžitého trestu by došlo ke zhoršení sociálních podmínek obžalované. Obžalovaná trestnou činností získala majetkový prospěch, a proto u ní byly zjevně dány základní podmínky pro uložení peněžitého trestu. Důvody pro neuložení peněžitého trestu v situaci, kdy je splněna obecná podmínka pro jeho uložení (získání majetkového prospěchu nebo snaha o jeho získání) splněna, jsou uvedeny v § 68 odst. 6 trestního zákoníku, podle něhož soud peněžitý trest neuloží, je-li zřejmé, že by byl nedobytný. V případě obžalované takový důvod nebyl zjevně dán, neboť obžalovaná jak jsem již uvedl shora, vlastní více nemovitostí, z nichž minimálně velký dům se zahradou má jistě vysokou hodnotu, stejně tak je vlastníci dalších dvou bytů a dosahuje i velmi slušného měsíčního výdělku. Neuložení peněžitého trestu prvním soudem je tak ve zřejmém rozporu s účelem trestu. Odvolatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 7 Tz 19/2015 z 1.12.2015. Závěrem se odvolatel domáhá, aby byl již uložený podmíněný trest odnětí svobody

odvolacím soudem doplněn i uložením peněžitého trestu, přibližně ve výměře 27.000 Kč, odvozených z 30 denních dávek po 900 Kč, včetně náhradního trestu odnětí svobody pro případ jeho neuhrazení. Zároveň navrhuji, aby byl obžalované navíc uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání umožňujícího nakládat s finančními prostředky na dobu kolem jedné čtvrtiny trestní sazby.

Soud II. stupně postupoval v rozsahu § 254 odst. 1 tr. řádu, napadený rozsudek přezkoumal ve výroku o trestu, stejně tak jako řízení, které mu předcházelo, zabýval se všemi námitkami, které odvolatel uplatnil ve svém odvolání a dospěl k tomuto:

Ačkoliv se odvolatel nedomáhal přezkoumání výroku o vině, je třeba konstatovat, že ten je naprosto správný a v tomto směru lze v plném rozsahu odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Na bezvadné skutkové závěry prvního soudu navazuje i přílehlavý závěr právní.

Soud II. se však nemohl ztotožnit s výrokem o trestu, který soud prvního stupně obžalované uložil. V tomto směru je skutečně třeba z části přisvědčit argumentům státního zástupce, které uplatnil v podaném odvolání.

Obžalované polehčuje, jak první soud správně uvádí její doznání k trestné činnosti, vyslovená účinná lítost nad spáchaným skutkem včetně úplné úhrady způsobené škody, dosavadní trestní i občanská bezúhonnost. Připustit lze do jisté míry i to, že se trestné činnosti dopouštěla z jejího pohledu v tíživé životní situaci. Byť odvolací soud nezpochybňuje závažnost situace, ve které se obžalovaná po odchodu manžela ocitla, nelze tuto přeceňovat, neboť do obdobné situace se bezpochyby dostávají i jiné matky (mnohdy nesrovnatelně hůře finančně a majetkově zajištěné), které jsou nuceny se s nastalou situací vypořádat, aniž by páchaly trestnou činnost.

Nelze však akceptovat závěr prvního soudu, že v dané věci nejsou dány žádné přitěžující okolnosti. Odvolatel právem pokazuje na celou řadu přitěžujících okolností, které první soud zcela pominul. Ani odvolací soud nemůže přehlédnout, že obžalovaná se dopustila dvou úmyslných trestných činů, které páchala ze ziskuchtivosti po delší dobu, s rozmyslem a po předchozím uvážení. Navíc ji přitěžuje i výše spáchané škody, která téměř šestinásobně převyšuje dolní hranici větší škody ve smyslu ustanovení § 138 odst.1 tr.zákoníku. S ohledem na shora uvedené nelze v dané věci připustit nižší konkrétní stupeň společenské škodlivosti.

Za této situace je odvolací soud toho názoru, že co do výchovného trestu odnětí svobody (trest odnětí svobody vyměřený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby podmíněně odložený na pouhých 18 měsíců), lze uložený trest považovat sice za mírnější, ale nikoli nepřiměřeně mírný. Přílišnou mírnost však odvolací soud ve shodě s odvolatelem spatřuje v absenci peněžitého trestu, jehož uložení je v daném případě zcela na místě. Jak správně uvádí odvolatel, obžalovaná získala páchanou trestnou činností pro sebe majetkový prospěch a současně uložení takového druhu trestu nevylučují ani její majetkové nebo osobní poměry. Obžalovaná je zaměstnána, dosahuje čistého měsíčního příjmu ve výši cca 27 000,- Kč, dle vlastního vyjádření je vlastnící několika nemovitostí, má vyživovací povinnost k již zletilému synovi. Rozhodně se tak nejedná o situaci, kdy by byl peněžitý trest nedobytný či by ohrozil plnění vyživovací povinnosti obžalovanou.

Pominout nešlo ani formální pochybení prvního soudu, který obžalované uložil trest podle nesprávného zákonného ustanovení § 206 odst.1 tr. zákoníku, čímž porušil ustanovení § 43 odst.1 věta první tr.zákoníku, který stanoví, že odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo

více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný, což je v daném případě ustanovení § 206 odst.3 tr.zákoníku.

Soud II. stupně proto podle § 258 odst. 1 písm. d),e), 2 tr. řádu napadený rozsudek k odvolání státního zástupce zrušil ve výroku o trestu a sám obžalované uložil přísnější trest dle ustanovení § 206 odst.3 tr.zákoníku. Výměru trestu odnětí svobody i délku zkušební doby podmíněného odkladu jeho výkonu odvolací soud převzal z napadeného rozsudku. Současně pak tento trest doplnil peněžitým trestem v celkové výměře 30 000,-Kč (100 denních sazeb po 300,-Kč), což odpovídá, jak povaze a závažnosti spáchaných přečinů, tak osobním a majetkovým poměrům obžalované. Skutečnost, že obžalovaná plní vyživovací povinnost ke svému synovi a uhradila způsobenou škodu, byla zohledněna ve výši denní sazby peněžitého trestu, která by jinak musela být nutně vyšší. Současně byl stanoven i náhradní trest odnětí svobody v přiměřené výměře 4 měsíců pro případ, že by peněžit trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán.

Oproti státnímu zástupci je odvolací soud přesvědčen, že uložení trestu zákazu činnosti, tak jak byl odvolatelem navrhován, není v daném případě na místě. Uložení tohoto druhu trestu v kombinaci s již uloženým výchovným trestem odnětí svobody a peněžitým trestem, by bylo nepřiměřeně přísné.

Soud II. stupně proto podle § 258 odst. 1 písm.e), 2 tr. řádu napadený rozsudek k odvolání státního zástupce zrušil ve výroku o trestu a sám obžalované uložil sice trest ve shodné výměře jako soud prvního stupně, avšak doplněný peněžitým trestem a náhradním trestem odnětí svobody.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu ČR, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť bylo takto označeno.

V Praze dne 8. prosince 2016

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D.v. r.
předseda senátu

Za správnost :
Nádherná

